

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	<i>SSR Marta Burzyńska</i>
Protokolant:	<i>Dorota Głowacka</i>

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. P. (1) kwotę 29.208,94 złotych (dwadzieścia dziewięć tysięcy dwieście osiem złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 2 lipca 2014 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku i w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 23 grudnia 2014 roku – z uwzględnieniem zmian wysokości odsetek ustawowych – do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. P. (1) kwotę 1.268,49 złotych (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt osiem złotych czterdzieści dziewięć groszy) tytułem renty płatną od dnia 2 lipca 2014 roku miesięcznie w terminie do 10-go dnia każdego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi w przypadku uchybienia terminom płatności renty, przypadających po uprawomocnieniu się wyroku.
3. Ustala, że pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego, któremu uległa powódka M. P. (1) w dniu 20 września 2010 roku, które mogą się ujawnić w przyszłości.
4. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
5. Przyznaje biegłemu sądowemu W. Ł. wynagrodzenie i zwrot kosztów podróży związanych ze stawiennictwem na rozprawie w dniu 24 czerwca 2015 roku w wysokości 187,38 złotych i poleca kasie Sądu Rejonowego w B. wypłacenie tej kwoty tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.
6. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w B. kwotę 2.648,76 złotych tytułem nieuiszczonych wydatków w sprawie.

7. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. P. (1) kwotę 5.939 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.417 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1269/14

UZASADNIENIE

Powódka M. P. (1) wystąpiła przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. z powództwem w którym domagała się zasądzenia od pozwanego: kwoty 29.208,94 złotych tytułem renty wyrównawczej za utracone dochody w okresie od dnia 21 marca 2011 roku do dnia 15 czerwca 2014 roku wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 968,49 złotych miesięcznie tytułem renty wyrównawczej za utracone dochody od dnia wniesienia pozwu płatnej do dnia 10-go każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, kwoty 300 złotych miesięcznie tytułem renty z tytułu zwiększonych potrzeb od dnia wniesienia pozwu, płatnej do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat. Domagała się także ustalenia, że pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego, któremu uległa w dniu 20 września 2010 roku, a które mogą się ujawnić w przyszłości. Powódka wnosiła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. Podnosiła, że w dniu 20 września 2010 roku w miejscowości P. gmina W. uczestniczyła w wypadku drogowym, spowodowanym przez M. G. i S. G., którzy rozciągnęli w poprzek drogi, powyżej jezdni umocowany do ciągnika rolniczego drut zbrojeniowy, na który najechała skuterem. W wyniku wypadku doznała szeregu urazów. Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 31 stycznia 2013 roku uznał odpowiedzialność pozwanego ubezpieczyciela za zaistniałe zdarzenie i zasądził na rzecz powódki zadośćuczynienie. Wskutek urazów jakich doznała, powódka przerwała pracę zawodową. Przebywała kolejno na zwolnieniu lekarskim, zasiłku chorobowym, świadczeniu rehabilitacyjnym, a od 15 marca 2012 roku na rencie z tytułu niezdolności do pracy, co uzasadnia jej roszczenie o zasądzenie renty wyrównawczej stanowiącej różnicę między dochodami jakie by osiągnęła pracując, a jakie faktycznie otrzymała. W wyniku urazów doznanych w wypadku zwiększyły się jej potrzeby związane z zakupem leków, dojazdami do lekarzy specjalistów, odpowiednią dietą i obuwiem. Rokowania powódki na przyszłość są niepomyślne co uzasadnia ustalenie, iż pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku, jakie mogą się ujawnić w przyszłości.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wnosił o odrzucenie pozwu w zakresie żądania ustalenia jego odpowiedzialności na przyszłość i oddalenie powództwa w pozostałej części oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 września 2010 roku powódka M. P. (1) kierując skuterem w miejscowości P. gmina W., najechała na rozciągnięty w poprzek jezdni drut zbrojeniowy, wskutek czego spadła z pojazdu i doznała szeregu obrażeń, w tym urazu głowy ze stłuczeniem mózgu. Sąd Rejonowy w B. II Wydział Karny wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt (...) skazał M. G. i S. G. za to, że w dniu 20 września 2010 roku w P. gmina W. działając wspólnie i w porozumieniu umyślnie naruszyli zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że rozciągnęli w poprzek drogi powyżej powierzchni jezdni umocowany do ciągnika szpulowy drut zbrojeniowy, na który najechała kierująca skuterem M. P. (1) i wskutek uderzenia w naprężony drut spadła z pojazdu doznając wielomiejscowego urazu lewego barku, klatki piersiowej oraz ciężkiego urazu czaszkowo mózgowego ze stłuczeniem i zranieniami powłok głowy, złamaniem kości po stronie lewej i stłuczeniem tkanki nerwowej w obrębie płata czołowego prawego i skroniowego lewego, a także u podstawy płata czołowego prawego, co spowodowało wystąpienie pourazowego obrzęku mózgu, a w dalszym okresie wodogłowia hiperstensyjnego z obrzękiem mózgu, przy czym doznane obrażenia głowy stanowiły chorobę realnie zagrażającą życiu, to jest za przestępstwo z art. 177 § 2 kk (kopia wyroku – k. 18-19 akt Sądu Okręgowego w B. I Wydziału Cywilnego o sygn. akt (...)).

Sąd Okręgowy w B. I Wydział Cywilny wyrokiem z dnia 31 stycznia 2013 roku uznał, że (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 20 września 2010 roku, gdyż w dniu zdarzenia ubezpieczał

od odpowiedzialności cywilnej ciągnik rolniczy, użyty przez sprawców wypadku do rozciągnięcia drutu zbrojeniowego wzdłuż drogi i zasądził na rzecz powódki zadośćuczynienie w kwocie 100.000 złotych (wyrok wraz z uzasadnieniem k. 281 i 286-301 akt Sądu Okręgowego w B. I Wydziału Cywilnego o sygn. akt (...)).

W wyniku wypadku, powódka doznała: urazu głowy ze stłuczeniem mózgu w okolicy czołowej i skroniowej, złamaniem kości potylicznej i lewej kości ciemieniowej, ranami tłuczonymi okolicy ciemieniowej i potylicznej, pourazowymi zaburzeniami węchu i smaku. Skutkiem wypadku była konieczność implantacji zastawki komorowo-otrzewnowej z powodu wodogłowia wewnętrznego, polineuropatia Guillain- Barrego, nadwzroczność niskiego stopnia obu oczu, organiczne zaburzenia osobowości, zaburzenia równowagi, zaburzenia węchu i smaku. Po wypadku powódka była leczona w warunkach szpitalnych w kilku oddziałach nieprzerwanie do 28 listopada 2010 roku. Od zakończenia leczenia szpitalnego, powódka pozostaje pod opieką Poradni Neurochirurgicznej, Poradni Zdrowia Psychicznego, Poradni Okulistycznej. Była też kilkakrotnie leczona w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym z powodu bólów głowy.

W chwili wypadku powódka pracowała jako monter w (...) Spółce Akcyjnej w B. na podstawie umowy pracę na czas określony i otrzymywała wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 1230,00 złotych brutto oraz nagrodę miesięczną w wysokości do 40% wynagrodzenia. Na tym stanowisku pracowała od 4 lat, najpierw na podstawie umów zlecenia, następnie na podstawie umów o pracę zawieranych na okresy roczne. Po wypadku przebywała na zwolnieniu lekarskim. W czasie jej leczenia umowa o pracę uległa rozwiązaniu z upływem okresu na jaki była zawarta, to jest z dniem 31 grudnia 2010 roku (świadectwo pracy powódki – k. 18 i zaświadczenie wystawione przez (...) SA – k. 21). Od dnia 1 stycznia 2011 roku do dnia 20 marca 2011 roku powódka otrzymywała zasiłek chorobowy w wysokości kolejno: 1.209,62 złotych, 1.092,56 złotych i 780,40 złotych. Następnie od dnia 21 marca 2011 roku do dnia 14 marca 2012 roku powódka otrzymywała świadczenie rehabilitacyjne w wysokości od 1.360,69 złotych do 1.060,82 złotych (pismo (...) Oddział w B. – k. 95). Od dnia 15 marca 2012 roku do chwili zamknięcia rozprawy powódka pobiera rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, która od dnia 1 kwietnia 2012 roku wynosi 542,18 złotych netto. W okresie od 15 marca 2012 roku do dnia 31 sierpnia 2014 roku wypłacono jej łącznie kwotę 18.627,43 złotych (pismo ZUS z k. 91). Renta ta wynosi od dnia 1 marca 2012 roku – 613,38 złotych brutto (decyzja ZUS z k. 24 i 30).

W tym czasie, w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w B. wynagrodzenia pracowników zatrudnionych na stanowisku monterów kształtowały się w taki sposób, że w okresie od 2010 roku do 2011 roku wynagrodzenie zasadnicze wynosiło 1.200 – 1. 770 złotych, a nagroda do 50% wynagrodzenia zasadniczego, a w okresie od 2012 roku do 2013 roku wynagrodzenie zasadnicze wynosiło 1.300-1.500 złotych, a nagroda 40% wynagrodzenia zasadniczego (pismo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. – k. 249).

Powódka od czasu wypadku nie pracuje zawodowo. Przebywa w domu, a stan jej zdrowia sprawia, że wymaga pomocy członków rodziny. Wykonuje część czynności domowych, cięższe prace wykonują jej mąż i synowie. Przygotowuje posiłki, ale ich nie doprawia, gdyż ma zaburzony zmysł smaku. Nie opuszcza domu samodzielnie, tylko w towarzystwie członków rodziny, gdyż zaburzenia równowagi i zawroty głowy, powodują, że czuje się niepewnie. Powódka ma problem z ciągiem wypowiedzi. Nie podnosi ciężarów. Po wypadku powódka potrzebowała specjalnej diety związanej z koniecznością przyjmowania leków, wymaga częstszej zmiany obuwia i odzieży. Dojeżdża na wizyty do lekarzy specjalistów do B., a także do B..

Orzeczeniem Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. z dnia 9 maja 2011 roku, powódka została zaliczona do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności do dnia 31 maja 2013 roku, a orzeczeniem tego samego organu z dnia 3 czerwca 2013 roku zaliczono ją do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności na okres do 30 czerwca 2015 roku (decyzje k. 16-17).

Według opinii biegłej sądowej z zakresu medycyny pracy D. M., powódka wskutek urazów doznanych w wypadku była całkowicie niezdolna do pracy przez okres zasiłkowy i okres korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego, a od dnia 15 września 2009 roku została uznana za częściowo niezdolną do pracy. Wobec faktu, iż u powódki rozpoznano dyskopatię szyjną C5/C6, wymagającą leczenia w warunkach stacjonarnych, a następnie rehabilitacji, biegła uznała, że powódka jest całkowicie niezdolna do pracy (opinia – k. 106-116, 158-160).

Biegły sądowy z zakresu neurochirurgii i neurotraumatologii W. Ł. rozpoznał u powódki: stan po przebyłym urazie czaszkowo-mózgowym ze stłuczeniem mózgu okolicy lewej i kości ciemieniowej lewej oraz ranami tłuczonymi tkanek miękkich okolicy potylicznej i ciemieniowej, pourazowe uszkodzenie nerwu węchowego z zaburzeniami węchu i smaku, stan po implantacji zastawki komorowo-otrzewnowej z powodu pourazowego wodogłowia wewnętrznego, przebytą polineuropatię oka lewego, organiczne zaburzenia osobowości i przebytą cholecystektomię. Uznał, że schorzenia powódki poza dolegliwościami kręgosłupa są wynikiem wypadku komunikacyjnego. Wskazał, że od 1 czerwca 2013 roku stan zdrowia powódki dopuszczał możliwość zatrudnienia w warunkach pracy chronionej, przy pracach mało skomplikowanych (opinia k. 164-169, 193-195).

Biegły sądowy z zakresu rehabilitacji M. K. rozpoznał u powódki: stan po przebyłym urazie czaszkowo-mózgowym ze stłuczeniem mózgu okolicy lewej i kości ciemieniowej lewej oraz ranami tłuczonymi tkanek miękkich okolicy potylicznej i ciemieniowej, przebyty uraz więzadłowy kręgosłupa szyjnego, pourazowe uszkodzenie nerwu węchowego z zaburzeniami węchu i smaku, stan po implantacji zastawki komorowo-otrzewnowej z powodu pourazowego wodogłowia wewnętrznego, przebytą polineuropatię Guillan-Barre'a, pourazową neuropatię oka lewego, organiczne pourazowe zaburzenia osobowości i przebytą cholecystektomię (1994), obustronny zespół cieśni kanału nadgarstka, stan po operacyjnym usunięciu drenu dootrzewnowego zastawki komorowo-otrzewnowej w dniu 20.02.2015 roku. Uznał, że uraz więzadłowy kręgosłupa szyjnego pozostaje w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. Stwierdził, że powódka wymaga rehabilitacji związanej z urazem więzadłowym kręgosłupa szyjnego. (opinia k. 209-225, 256-261).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań powódki (k. 295v- 296v, 83-84), zeznań świadka M. P. (2) (k. 84v-85) oraz opisanych wyżej dokumentów i opinii biegłych sądowych. Zdaniem Sądu zeznania powódki i świadka M. P. (2) zasługują na wiarę i mogą być podstawą prawidłowych ustaleń faktycznych, gdyż są zgodne, wzajemnie się uzupełniają i znajdują potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach. Dokumenty złożone przez obie strony, nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności podważających ich wiarygodność. Opinie biegłych sądowych także zasługują na wiarę i mogą stanowić podstawę prawidłowych ustaleń faktycznych. Każda z opinii została wydana na podstawie dokumentacji medycznej i badania powódki, każda z nich została szczegółowo uzasadniona. Rozbieżności we wnioskach płynących z tych opinii, dotyczące zdolności powódki do pracy (spreczne ustalenia biegłej z zakresu medycyny sądowej D. M. i biegłego z zakresu neurochirurgii i neurotraumatologii W. Ł.), czy związku przyczynowego między urazem kręgosłupa szyjnego a wypadkiem z dnia 20 września 2010 roku (spreczne ustalenia biegłego z zakresu neurochirurgii i neurotraumatologii W. Ł. i biegłego z zakresu rehabilitacji) wynikają z faktu, iż każdy z biegłych wydawał opinię z punktu widzenia swojej specjalizacji. Dla oceny zdolności do pracy powódki najistotniejsza jest opinia biegłej sądowej z zakresu medycyny pracy D. M., gdyż jej specjalizacja pozwala na kompleksową ocenę stanu zdrowia w kontekście zdolności do pracy. Z kolei dla oceny istnienia związku przyczynowego między wypadkiem drogowym a urazem kręgosłupa szyjnego powódki, bardziej miarodajna zdaniem Sądu jest opinia biegłego z zakresu rehabilitacji M. K., która zawiera szczegółową analizę dokumentacji medycznej pod kątem przyczyn tego urazu i przekonujące uzasadnienia tezy, że związek przyczynowy między tymi zdarzeniami istnieje.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest uzasadnione i zasługuje na uwzględnienie, albowiem powódka udowodniła swoje roszczenia co do zasady i co do wysokości.

Pozwany ubezpieczyciel nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 20 września 2010 roku. Przyznawał, że udzielał ochrony ubezpieczeniowej wynikającej z zawarcia umowy ubezpieczenia OC, dotyczącej ciągnika rolniczego marki U. o nr rej. (...), którego użyli sprawcy wypadku do rozciągnięcia drutu zbrojeniowego wzdłuż jezdni. Wskazywał, że kwestię jego odpowiedzialności za skutki zdarzenia rozstrzygnął Sąd Okręgowy w B. w wyroku z dnia 31 stycznia 2013 roku w sprawie o sygn. akt (...), zasądając na rzecz powódki zadośćuczynienie. Pozwany błędnie jednakże przyjął, iż Sąd ten rozstrzygnął także w zakresie żądania powódki o ustalenie jego odpowiedzialności za przyszłe skutki zdarzenia, gdyż pozew w zakresie tego roszczenia został zwrócony

prawomocnym zarządzeniem z dnia 23 stycznia 2012 roku (zarządzenie k. 127-128 akt Sądu Okręgowego w B. I Wydziału Cywilnego o sygn. akt (...)).

Odpowiedzialność pozwanego ubezpieczyciela wynika z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszy Gwarancyjnym, Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), który stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem.

W myśl art. 436 § 1 kodeksu cywilnego samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z art. 444. § 2 kodeksu cywilnego, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Roszenie powódki o zasądzenie od pozwanego renty z tytułu niezdolności do pracy jest uzasadnione w całości i to zarówno w zakresie renty skapitalizowanej za okres od dnia 21 marca 2011 roku do dnia 15 czerwca 2014 roku, jak i renty, która ma być wypłacana od dnia wniesienia pozwu. Renta z tytułu utraty zdolności do pracy służy zrekompensovaniu poszkodowanemu uszczerbku, który wskutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia powstał w jego dochodach z tytułu pracy zarobkowej lub prowadzonej działalności gospodarczej. Będzie on równy różnicy między hipotetycznymi dochodami, które osiągałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego, a dochodami, które uzyskuje, będąc poszkodowanym, uwzględniając także świadczenia otrzymywane z tytułu ubezpieczenia społecznego. Powódka przed wypadkiem pracowała jako monter w firmie (...) Spółka Akcyjna w B.. Była to praca o charakterze stałym, świadczona na podstawie umów o pracę, zawieranych na czas określony i cyklicznie przedłużanych. Z jej zeznań wynika, że pracowała w ten sposób przez okres 3-4 lat i gdyby nie wypadek, prawdopodobnie kontynuowałaby to zatrudnienie, o czym świadczy fakt, że kiedy odwiedziła zakład po wypadku, usłyszała ofertę zatrudnienia (k. 295v- 296v, 83-84). Zeznania powódki znajdują potwierdzenie w piśmie (...) Spółki Akcyjnej z dnia 24 kwietnia 2015 roku (k. 249), w którym dotychczasowy pracodawca powódki informuje, że w firmie po dniu 20 września 2010 roku nie było zwolnień grupowych, a umowy o pracę na stanowisku montera były przedłużane lub nie w drodze indywidualnego rozpatrywania każdej sprawy. Przyjąć należy zatem, iż istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że powódka do chwili obecnej pracowałaby w firmie (...) na stanowisku montera. Na podstawie informacji udzielonej przez firmę (...) na temat kształtowania się wynagrodzeń pracowników w okresie 2010 – 2011, należy przyjąć, iż zarobki powódki w okresie od wypadku do 2011 roku wynosiłyby około 2.250 złotych (przyjmując jako średnie zarobki 1.500 wynagrodzenia zasadniczego i nagrodę w wysokości 50% tego wynagrodzenia), a w okresie od 2012 roku do 2013 roku wynosiłyby 1.680 złotych (przyjmując jako średnie zarobki 1.200 wynagrodzenia zasadniczego i nagrodę w wysokości 40% tego wynagrodzenia). W okresie od 21 marca 2011 roku do 31 sierpnia 2014 roku powódka zarobiłaby łącznie kwotę 65.790 złotych. W tym czasie otrzymała ona świadczenie rehabilitacyjne i rentę z tytułu niezdolności do pracy w łącznej wysokości 32.454,43 złotych. Różnica między hipotetycznymi zarobkami powódki, a faktycznymi dochodami wynosi zatem 33.335,57 złotych. Uwzględniając fakt, iż roszczenie powódki dotyczyło okresu do 15 czerwca 2014 roku, czyli krótszego o 2 miesiące, niż uwzględniono w wyżej przedstawionych wyliczeniach, a kwoty hipotetycznych i faktycznych dochodów nie uwzględniają podatków, należało uznać, że faktyczna różnica wynosi tyle ile domaga się powódka, czyli około 29.208,94 złotych. Podobnie wyliczyć należało wysokość renty należnej powódce od dnia wniesienia pozwu. Hipotetyczne zarobki powódki w 2015 roku wyniosłyby w skali miesiąca około 1680 złotych, podczas gdy renta powódki stanowi kwotę 561,51 złotych netto. Różnica między hipotetycznymi,

a faktycznymi dochodami powódki wynosi zatem 1.118,49 złotych, czyli więcej, niż domaga się powódka. Roszczenie o zasądzenie tytułem renty kwoty 968,49 złotych, jest uzasadnione.

Okoliczność, iż powódka na datę zamknięcia rozprawy uznana jest przez organy rentowe za osobę częściowo tylko niezdolną do pracy, nie sprzeciwia się przyznaniu jej renty z tytułu niezdolności do pracy wyżej wskazanej wysokości. Z opinii sądowej biegłej z zakresu medycyny pracy D. M. wynika, że dyskopia szyjna stwierdzona u powódki, powoduje u niej aktualnie całkowitą niezdolność do pracy. Gdyby nawet przyjąć w ślad za biegłym W. Ł., że aktualny stan zdrowia powódki, będący wynikiem urazów doznanych w wypadku, pozwala jej na wykonywanie mało skomplikowanych prac w warunkach pracy chronionej, to stwierdzić należy, iż szanse powódki na znalezienie tego rodzaju pracy są znikome. Powódka ma problem z samodzielnym wykonywaniem prac domowych, które nie należą do skomplikowanych czynności, nie opuszcza domu bez asysty bliskiej osoby, cierpi na zaburzenia osobowości. Zamieszkuje w miejscowości S., gdzie nie ma zbyt wielu miejsc pracy i nie ma żadnych zakładów pracy chronionej. Powódka nie ma szans na znalezienie odpowiedniej dla niej pracy w miejscu zamieszkania, a podjęcie zatrudnienia w innej miejscowości jest wykluczone z powodu jej problemów z samodzielnym poruszaniem się. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 lutego 2015 r. o sygn. akt I ACa 1173/14 renta z art. 442 § 2 k.c. stanowi formę odszkodowania. Decydujące znaczenie ma więc szkoda konkretna, czyli gospodarcze następstwa uszkodzenia ciała (bądź rozstroju zdrowia). W szczególności trzeba ustalić, czy poszkodowany ma realną możliwość wykorzystania swej uszczuplonej zdolności do pracy. Znaczny stopień utraty zdolności do pracy oznaczać może praktycznie całkowitą niezdolność. Możliwość uzyskania pracy przy zachowaniu tylko nieznacznej zdolności do niej jest iluzoryczna. W grę wchodzi bardzo różnorodnych okoliczności: kwalifikacje zawodowe poszkodowanego, sytuacja na rynku pracy itd. Na tej podstawie można ocenić szansę uzyskania zarobków w dotychczasowym lub innym zawodzie. Jeżeli możliwości te są minimalne, to sama teoretyczna tylko fizyczna zdolność podjęcia pracy w znacząco ograniczonym zakresie nie powinna być przeszkodą nawet do zasądzenia pełnej renty w wysokości utraconych zarobków. Podzielając stanowisko przedstawione w wyżej cytowanym orzeczeniu, należało uznać, iż stan zdrowia powódki i warunki panujące na rynku pracy, uniemożliwiały powódce powrót do aktywności zawodowej, w okresie pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, a także obecnie, kiedy stan jej zdrowia według biegłej sądowej z zakresu medycyny praca wyklucza ją spośród osób zdolnych do pracy.

Poza przyznaniem renty z tytułu niezdolności do pracy, powódka domagała się także renty z tytułu zwiększenia jej potrzeb. Roszczenie to przysługuje poszkodowanemu, jeżeli skutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia zwiększyły się jego potrzeby. Zwiększenie potrzeb poszkodowanego polega na konieczności pokrycia kosztów utrzymania, powstałych wyłącznie w następstwie zdarzenia szkodzącego. Będą nimi wszelkie koszty związane z zapewnieniem poszkodowanemu stałej lub doraźnej opieki, koszty zmiany warunków bytowych (środki lokomocji, mieszkanie; por. wyrok SN z dnia 13 października 1976 r., IV CR 487/76, LEX nr 7854), zmiany diety itp.). Takie roszczenie jest niezależne od zdolności do pracy poszkodowanego i od sposobu wydatkowania świadczeń uzyskanych z tego tytułu.

Zdaniem Sądu, powódka udowodniła, iż w wyniku wypadku jej potrzeby się zwiększyły o kwotę 300 złotych. Ze zgromadzonej dokumentacji medycznej i opinii biegłego wynika, że powódka cały czas pozostaje pod opieką kilku poradni specjalistycznych, z których każda jest położona poza miejscem zamieszkania. Z opinii biegłej sądowej z zakresu medycyny pracy D. M. i biegłego z zakresu rehabilitacji M. K. wynika, że powódka wymaga leczenia i rehabilitacji związanej z urazem kręgosłupa szyjnego. Mimo, że leczenie powódki i planowana rehabilitacja są bezpłatne, to dojazdy na wizyty powódka zmuszona jest pokrywać z własnych środków, podobnie jak część lekarstw zalecanych przez specjalistów. Poza lekami refundowanymi, powódka zażywa leki sprzedawane bez recepty, łagodzące jej dolegliwości, które stale jej towarzyszą jak leki przeciwbólowe, na dolegliwości żołądkowe, leki przeciwzapalne, maści, opatrunki, środki ortopedyczne, krople do oczu, tabletki osłonowe, specjalistyczne jogurty. Powódka po wypadku zmuszona jest częściej wymieniać obuwie. Wydatki te, których nie ponosiłaby gdyby nie wypadek, wynoszą około 300 złotych.

Powyższe okoliczności zdaniem Sądu, przemawiają za uznaniem roszczeń powódki o zasądzenie skapitalizowanej renty i renty z tytułu niezdolności do pracy i zwiększonych potrzeb w wysokości 1.268,49 złotych i orzeczeniem na podstawie art. 444. § 2 kodeksu cywilnego jak w punkcie 1 i 2 wyroku.

Powódka domagała się także ustalenia, że pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego, któremu uległa w dniu 20 września 2010 roku, a które mogą się ujawnić w przyszłości. Zgodnie z art. 189 kpc powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

W doktrynie i orzecznictwie ugruntował się pogląd, że jeżeli brak pewności co do zaistnienia szkody, w dopuszczalne jest ustalenie odpowiedzialności pozwanego za określone zdarzenie i szkodę mogącą powstać w przyszłości, jako jego skutek (uchwała SN (7) z dnia 17 kwietnia 1970 r., III PZP 34/69, OSPiKA 1971, z. 10, poz. 173, z glosą A. Ohanowicza, oraz wyrok SN z dnia 6 października 2006 r., V CSK 183/06, LEX nr 327971). Powódka ma interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku mogące powstać w przyszłości, wynikający chociażby z potrzeby ochrony przed przedawnieniem jej roszczeń. Zgromadzone w sprawie opinie biegłych sądowych, wskazują, iż nie sposób uznać, iż w chwili zamknięcia rozprawy znane są wszystkie skutki wypadku. Wynika to choćby z faktu, iż dopiero w 2012 roku po raz pierwszy rozpoznano u powódki uraz kręgosłupa szyjnego, którego objawy nasiliły się dopiero 2014 roku, co opisuje biegły M. K. w opinii uzupełniającej (k. 256-261). Powódka w wypadku doznała ciężkiego urazu mózgu, którego skutki mogą się ujawnić dopiero w przyszłości.

O odsetkach od zasądzonych kwot orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kodeksu cywilnego, przy czym żądanie zasądzenie odsetek ustawowych od zasądzonej renty za okres wcześniejszy niż uprawomocnienie się wyroku należało oddalić. Nie sposób uznać, że pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczeń których termin płatności przypadł przed wydaniem wyroku i jego uprawomocnieniem.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z § pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

S ę d z i a